

[*Støtning.*]

den blå luft — så kommer der ud af dette regnestykke 7 $\frac{1}{4}$ mill. kr., og det er måske nok meget optimistisk regnet, men lad os så sige 5 mill. kr., så vil det forvandle det ministerielle lovforslag, vi her behandler, fra at være et forslag til 2 mill. kr.s merudgift til et forslag, der koster 3 mill. kr. mindre end det nuværende. Jeg kan forsikre for, at det ville gøre det hele langt mere tiltrækkende for mig ikke alene for økonomiens skyld, men for det langt, langt sundere principps skyld.

Jeg har også ladet mig fortælle, at man kan lære f. eks. denne famøse pedigrørfletning, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Grenå) nævnte før, på ganske få timer, helt ned på 1 time, og der findes mennesker, som går til pedigrørfletning år ud og år ind. Måske var det også umagen værd at finde frem til begrænsninger på visse områder her, skønt jeg er tilbøjelig til at tro, at det meste af den slags ville falde væk, hvis der skulle betales et indmeldelsesgebyr af den størrelsesorden, jeg har været inde på.

Som man vil kunne forstå, er det gratisprincippet i forbindelse med voksenundervisningen, jeg er mest utilfreds med, og det er her, jeg først og fremmest håber på imødekommenhed og forståelse under de kommende udvalgsforhandlinger, også fra ministerens side. Til gengæld kan jeg tilsige hans lovforslag som helhed en fordomsfri og saglig behandling fra mit partis side.

Oppositionens forslag om 50-øren har jeg principielt sympati for, men jeg kan ikke godkende det i den praktiske udformning, det har fået.

Petra Petersen: Den kommunistiske gruppe ser med sympati på de ændringer i loven om ungdomsundervisning, som vi i dag har til første behandling. Den højtærede undervisningsminister siger i bemærkningerne til lovforslaget, at de foreslåede ændringer skal ses i relation til folkeskoleloven af 1958. Det kan ikke bestrides, at lovforslaget følger folkeskoleloven med hensyn til det frivillige 8. og 9. skoleår. Det kan heller ikke bestrides, at de foreslåede ændringer kan være af stor betydning for ungdommens videre undervisning, efter at de altså har

forladt skolen med den tvungne undervisningspligt. Om loven så får den betydning, vi alle gerne vil lægge i den, er en anden sag. Der har fra ungdomsforeninger og andre sagkyndige været stærke røster fremme om at gøre vor ungdomsundervisning obligatorisk, men bl. a. af hensyn til, at folkeskoleloven af 1958 ikke gennemførte en forlængelse af undervisningspligten ud over det 14. år, har man altså ikke anset det for formålstjenligt at gøre ungdomsundervisningen obligatorisk. Det er også ganske forståeligt, og ungdomsundervisningen vil da også, selv om disse ændringer bliver vedtaget, stadig være frivillig.

De væsentligste ændringer, der er foreslået her, findes i lovforslagets §§ 1 og 2. I § 1 overfører man reglerne fra folkeskoleloven om kommunernes pligt til at oprette ungdomsskoler, når der melder sig 10 elever, eller til at betale for elevernes undervisning i en anden ungdomsskole, hvis der melder sig færre end 10.

Dér har de unge ubetinget ret til at deltage i undervisningen uden tab af arbejdsfortjeneste, og man udvider grænsen for deltagelse i denne undervisning fra 16 år til 18 år. Desværre er det vel sådan, at selv om vi har lovens klare ord, som vel i og for sig ikke kan omgås, må man sætte et spørgsmålstejn ved, om det helt kommer til at gælde, at de unge får den ubetingede ret, eller, for at sige det lidt mildere, man undlader at opmuntre de unge til at søge denne uddannelse.

Jeg tror ikke på, at man nu af virkningerne af denne lov og også af disse forbedringer af loven kan måle, hvorvidt det er påkrævet at gennemføre en udvidelse af den tvungne undervisningspligt i folkeskolen. Selv med vedtagelse af de foreliggende ændringer vil loven efter min mening aldrig kunne erstatte det, som folketinget undlod at gennemføre ved folkeskoleloven af 1958, nemlig et obligatorisk 8. og 9. skoleår. Alene det, at ministeren her viger tilbage for at foreslå en hel ugentlig undervisningsdag, som kommissionen har foreslået det, men har foreslået en halv dag, viser, at ministeren kender og forstår de vanskeligheder, der er forbundet med en fortsat undervisning, når de unge først har forladt skolen og skal til at tjene deres brød. Det er vel også det mest triste ved